

Skalák - ANNAPURNA IV.

20 vypravuje mistr sportu VLADIMÍR PROCHÁZKA CHROUST

Velké stěhování

K událostem, které naplnily příští dny, chci pro čtenáře připojit poznámku:

Ve spjatosti s kteroukoliv expedicí se vždy znova ve veřejnosti přetřásá otázka, proč ten či onen horolezec nevystoupil na vrchol a proč tam vylezl jiný.

Po týdnu činnosti bylo jasné, že naděje na vrchol se musí vzdát nemocní: Svatoš, Cerman a já. Zbývajících šest Čechů a jeden Šarpa, kterého jsme vždy považovali za svého kamaráda, třebaže jsme mu platili mzdu, onu naději měli. Nikdy nebylo předem určeno, kdo se má o vrchol pokusit a kdo má být »jen« v podpůrném družstvu. Úspěchu na tak vysoké hoře a s tak malým počtem lidí jsme mohli dosáhnout jen společnou dřinou všech. A každý z těch sedmi chlapů byl potenciálně »mužem na vrcholu«. Záleželo jen na shodě okolností — kdo v ten či onen den byl výš nebo níž, kdo byl unaven dříve a kdo později (a každý byl někdy unaven).

Zdalo se mi, že jsme figurky na velké šachovnici — každý pomáhal ve společné hře. Ale přece tu rozdíl: nebylo krále ani pěšáka, všichni platili stejně mnoho... Až nakonec se dvě figurky dostaly na správné místo. Na vrchol. Ale ani pak nebyl hře konec — ba byla ještě mnohem těžší. Šlo o víc než o vítězství. Šlo o životy lidí. Ale o tom bude řeč dál, na patřičném místě.

— Δ —

V úterý 30. září v 6.00 hod. jsem na rádiové relaci s Karlem Cermanem.

»Volám dvojku, volám dvojku!« Slyším výborně.

»Zde jednička. Chrouste, hlásím, že za svítání vyšli z I. tábora Mašek, Šimon a Veselý. Jsou ve výborné formě. Chtějí dnes vystoupit na Trojského koně, vzít věci, které tam jsou uloženy, postoupit až do 6800 metrů a vybudovat tábor III.«

První skupina došla do tábora II už během dopoledne. Nezdají se mi nijak unaveni. Mašek na mne zdálky mává a huláká dokonce písničku Magura, Magura, cez Maguru rigel... Před dvěma lety ležel tento už ne právě nejmladší muž v táboře na svahu jiné vysoké hory — Tířič Miru v Hindúkaši — se zlou nemocí. Teď se tady znovu rve s výškou a větrem, plný síly, jako by sám sebe chtěl přesvědčit, že ještě za něco stojí. Dostal se do skvělé kondice a plně toho využije.

KAREL CERMAN

Ang Babu napojil kamarády čajem. nahodil na záda batoh — a šel s nimi dál. Rozloučili jsme se. Ještě týž den vylezla tato čtveřice asi do výše 6400 metrů a postavila stan na jediném rovném, ale ne právě bezpečném místě nad skrytou trhlinou. Ang Babu vydává nespokojené zvuky, podobné bučení. Je to jeho obvyklý a jediný projev protestu. Nakonec ale sám musí uznat, že v tomhle terénu se lepší místo nenajde. Zaleze do stanu a vaří večeři.

Do boje vytáhl také Cerman a Svatoš. Už se nechtili smířit s úlohou nečinných marodů a šli na to hned jakseptatř zhurta. Večer vystoupili ze základního tábora do jedničky, dnes do dvojky — a překonali tak celkový výškový rozdíl 1800 metrů. To byl husarský kousek, jaký náš lékař u nemocných nerad vidí. Však také oba uznali, že výš už opravdu nesmějí. Vraceli se proto do tábora I a já s nimi. Ani Lída Veselý se necítil ve výšce přes 6000 metrů dobře a odpoledne opustil vedoucí skupinu. Zcela sám sestoupil po lanech přes Trojského koně, minul tábor II a k večeru byl v jedničce.

Jedni nahoru, druzí dolů. Informujeme se rádiem o těchto pohybech na strmém hřebenu v masívu Annapurny a nechceme promarnit šanci, kterou má bojové družstvo, vysunuté teď daleko nad námi ostatními. Kdo je ještě schopen podpořit ty tři muže nahoře? Albrecht, Kopal, Chládek? Všichni jsou ještě unaveni z předchozího nošení. A přece Oida i Leoš bez protestu naloží rance a šlapou vzhůru ke dvojce. Je pozdě odpoledne, ale oni jsou schopni ještě v noci tábor obsadit. Musíme jednat rychle. Také Lída je přesvědčen, že zítra už bude zdrav a bude moci vzhůru. Pějde s Milošem.

V 6.00 ráno máme opět rádiové »hlášení«. Jirka Mašek vysílá do éteru hluché projevy radosti nad tím, že jsme mu poslali na pomoc Oidu Kopaľa a Leoše Chládku. Chce k vrcholu, tolik chce k vrcholu — a zbyl s Jirkou Šimonem sám, Šarpu rozbolela v noci hlava, také jeho tedy museli poslat dolů. Mašek rozvíjí do rádia svůj plán:

»Já se Šimonem budeme razit stopu dál hřebenem. At Leoš a Oida dojdou ke stanu, sbalí ho a doženou nás. Vysuneme tábor III do výše 6600—6700 metrů, přenocujeme v něm a zítra se všichni čtyři pokusíme o dosažení vrcholu.«

Po relaci se snažím s Karlem Cermanem vnést trochu pořádku do zmatků vzniklých stěhováním národa po svahu. Kde jsou hořáky k vaření? Blue? Jak je to s druhým stanem pro III., případně IV. tábor? Kam sestoupí Maškova skupina, dosáhne-li vrcholu? Kde přenocuje v případě neúspěchu? Kdo bude tvořit druhý sled pokusu o vrchol a kde se vystřídá s prvním družstvem?

(Pokračování 28. 2.)

Chumelí se, chumelí, šrum, šrum...

Oldřich Kopal patří mezi lidi, s kterými se cítíte vždycky dobře. Potrpí si na veselou společnost a zpěv. Zná stovky národních písní a pancečku, jak to zní Olda chytí hned první, hned druhý či třetí hlas, strhne ostatní — radost poslouchat. Proto je v celém Československu i přílehlých krajinách nejoblíbenějším dirigentem horolezeckého chorálu. Chumelí se, chumelí, šrum, šrum... duní pod jeho taktovkou. Jinak je to velký klidáš, můžete na něm dříve štipat a on to tak nechá.

Když dávno, tuším, že ve Lvově, jsme neměli na zaplacení poplatku Inturistu. Nabídl jsem zertem místo peněz jednu přítomnou dívku. Zeny za »šaltrem« si však vyžádaly Oldu. »Tak já klidně zůstanu, co se dá dělat.« vzal to Olda jako fakt.

Narodil se v roce 1931 a vyrůstal na Turnovsku, v láně pískovcových skal. Z nich stoupal po horolezeckém žebříčku dál a výš.

přes Tatry do Alp (například výstup slavnou západní stěnou na Petit Dru s Radaem Kuchařem), na Kavkaz, na Pamír — nakonec se dostal střibník z jablonecké Blázuterie do Mekky všech horolezců, na Himálaj.

23. 2. 70